

πού σὺν ἀκούσῃ; κἀποὶ νὰ κλάψωμ σὺν φώχῃ
 κὶ Τελωνίων πίνακας μὰς πόνους τὸ σερβίλο,
 ἔχεις καὶ κόντηδες λιγροὺς καθὼς τὸν Θεοτόκη,
 πού τὸ χρυσὸ ζωνάρι τῶν ἀπλόουσι γιὰ ντυεῖλο.

Ἔχεις καὶ φουσκωμὰ πολὺ κὶ ἡ πόξᾳ δὲν σοὺ λείπει,
 ἀλλ' ἔχεις κὶ ἓνα βριλιτζή, τὸν Πλαζὶν τὸν Πίπτη,
 ὅπου μὴ τὸ δοξάρι τοῦ σὶ κανὶ νὰ ζιγχεῖ
 τῆς ὀλίγης ἀπαρτίας σου τὰς θλίψεις τὰς σονγάς.

Ἔχεις βελιδιὰς, ὑσπληγγας, κὶ ἀμείρητα καλά,
 κὶ ὄλων τὰ λόγια τὰ θαρρῆς τρελλόπαππα Βαγγίλια,
 ἔχεις κὶ Ἄντιπάλτεμυ μὴ κοκκοβῶ μαλαὰ
 κὶ ὅποιοι γυρίση καὶ τὴν ὄψ' ἑξαίνεται ὅτ' ἀ γέλοια.

Γιὰ σίνα τὸ ξεράνωμα καὶ τὸ κουβερνταλῆκι,
 γιὰ μὰς Σουλλαλητήρια, ντροβὰς καὶ δεκανίκι.
 Ἀπὸ Σουλλαλητήρια παντοῦ ἐπιδομίζι,
 ἰδοὺ κὶ ἔκει μαζεύονται, τραβῶσι τὰ μαλλίη των,
 φωνάζουν ὅτι πρόωρος τοὺς ἔδερνι βουλιμῖα,
 στέλλουν καὶ μὴν ἀναγορὰ καὶ πᾶν ὅτ' ἄουλεμὰ των.

Ἀρπαξὲ τὸ περισσεύμα καὶ σὺν καταπόδι κῆπτα το...
 νὰ νὰ Σουλλαλητήριο ὅτ' Ἀνάκτορα πηγαίνεις,
 ἀλλ' ἔφυγε ὁ Βασιλεὺς νὰ λείπη ὅτὸν περίπατο
 κὶ ἀνάφανι γιὰ νὰ τὸν βροῦν φαναρὶ Διογίνη.

Μὰ τὰ τρίγοντα μανθάνεις
 καὶ πολὺ τοῦ ἄκκοφάνη,
 καὶ τοὺς λέει μὴ καρδιά :
 ἐβρὶ κακόμοιρα παιδιὰ,
 δὲν ἐπίστευα τὰσάρι,
 πῶς γιὰ φόρους ὑποφέρει.

» Ὁ Σωτήρας λέει γράφει
 πῶς τὰ πλῆθη τῶν καὶ πίνουσι,
 κὶ ὅσ' ὁ νεὺς μου ὅτ' ὀχοράφι
 τόσα βώδη ν' ἀπομείνουσι.»

(Ἔπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ μὴ στιγμήν ὀσπνίσει
 κὶ ὁ Περικλῆτος ἔφανε λαχανιασμένος μπαινέι.)

II—Εἰς τὴν Βουλῆ, Πρωθυπουργί, μὴν πῆς γιὰ τὸ καλὸ σου...
 ὁ γέρο-Βακαλόπουλος, ἀρχαῖος δασκαλὸς σου,
 ποῦλεις μὴ τὸν Ἀθάνατο καὶ μὴ τὸν Ζαχαρία
 γιὰ φόρους τῶν οικοδομῶν νὰ κἀνι φασαρία,
 κὶ ἐκόλλησαν ὅτ' ἰσχύ σου κὶ οἱ τρεῖς τὸν σὺν σαιμπούρια
 καὶ σὺ τοὺς εἶπες χωρατὰ κὶ ἄσεται κλαμπούρια,
 κὶ ἔβηκεν κὶ ἔκρησαν οἱ καθὲ μαχαλὰ
 πῶς εἶσαι καὶ χωρατατζῆς μὲς ὅτ' ἄλλα τὰ καλά.
 Λοιπὸν ὁ Βακαλόπουλος, ἀρχαῖος δασκαλὸς σου,
 πού νὰ γανώση γύμψε τὸ πάνοσο μαλαδὸ σου,
 κὶ ἂν σ' εἶχε τώρα μαθητὴ καθὼς ὅτ' ἀπὸ τὰ χρόνια
 καὶ τὴν γεωγραφίαν τοῦ τὴν μάθειναι φαρσί,
 ὅτ' ἀς ἐξετάσει σίγουρα θὰ σοῦκἀλε κανόνη
 καθὼς μὴ μίρα τὰσάσις ὅτου δανειστὴς καὶ σὺ,
 λοιπὸν ὁ Βακαλόπουλος, σπουδαῖος τομμητῖας,
 ἔπαιρ νοικοκυρῆδες κὶ ἐπιτροθεματῖας,
 καὶ ὅτ' ἡν « Ὁμόνοιαν » μιλῆι μὴ γλώσσα πού μὰς σοῦδει
 καὶ τὸν παλρὸ τοῦ μαθητὴ πατόκαρρα τὸν λούζει.

Τρέχουν ὅτὸν ἦχον τὸν βαρὺν ἀνταρτικὸν τυμπάνου
 μὴ πυρωμένο μᾶτι,
 σφουρίκουν ὅτ' ἡ Βουλῆ ἔμπροστὰ τὸν Νόνιο τὸν Στεφάνου,
 τὸν φίνο ἀπλωμάτη.

Μωρὶ γιμάξ, τοὺς ἀπάντᾳ ὁ Νόνιος μὴ κουράξιο,
 ἔμεινα μὴ σφουρίετα... δὲν φταῖο μὰ τὸν Ἄγιο...
 μὰ τὸν σφουρίκουν πὺ πολὺ, καὶ τοῦ λαοῦ τὸ κήρυγμα
 γενναῖον εἶνε σφουρίεμα,

καὶ μὴ ἀνοίγη, Πρόεδρε, τοὺς δυο σου μυκητήρας
 καὶ κἀθῆς ὅτ' ὀσπῆτι σου καὶ πάσο μὴ κωνήσης,
 εἶναι ντροπὴ νὰ σφουρίθῃ τὸ κράτος ὁ Σωτήρας
 μῖσα ὅτ' ἡ ἀπαρτίας τοῦ τὰς τόσας σονγαίνεσι.

(Ἔπεν αὐτὰ κὶ ὁ Πρόεδρος, πού τοῦ βαστῶν τὰ κότσα.

ἔμπᾳς ὅτ' ἡν καρότσα,
 μὰ μόλις φθάνει ὅτ' ἡν Βουλῆ τοῦ Στέμματος τὸ στήριγμα
 νείσι καὶ γέροι καὶ παιδιὰ τὸν λίσασαν ὅτ' ὀσφουρίεμα,
 κὶ ἐκόγλαξ κὶ ἐρούσκωνε τὸν καθενὸς τὸ στήθος
 κὶ ὁ Περικλῆτος ἔξαλλος ἐφώναξ ὅτ' ἄπλοθος :
 « Συστατικὸν ὀνόμασαν τὸ σίγμα καθὼς ἔγραψε
 γιὰτὶ μὴ κἀποιοι σφουρίων ζεῖποτε προφίρεται.»

Ἄ ὁ δὲ Τρικοῦσης ἔλεγε ὅτὸν κόσμῳ πού τριγύριξε :
 « ἔχω τὴν ἀπαρτία μου κὶ ἂν δὲν βαρεῖσαι σφουρίε, »
 καὶ πάλιν ἐπανάλαβε μὴ χ 1 ο ὕ μ ο ρ Ἀγγλικὸν :
 « ἄν νᾶχετε τὴν δύναμη νὰ μὴ σφουρίετ' ὅτσι
 θὰ πῆ πῶς τὸ στομάχι σας δὲν μείνει νηστικὸν
 καὶ φαίνεται τὸ ἔδρα σας πῶς εἶναι σκυλοπίτσι.»

Ἐκείνος μὴ τὸ στόμα τοῦ κὶ αὐτὸς μὴ μὴ σφουρίετα
 παρασφουρίων τὴν Βουλῆ, τὴν πρώτην φορομπήκτρα,
 καὶ τρίγον Ἀστυφύλακας μὴ γυμνωμένα ζῆση
 καὶ τῆς διαδηλώσεως ἐξοκοποῦν τὰ στήρη,
 κὶ ἀπὸ τῆς σκάλας μωρικὴ ἔπαιραν κουντροβόλα
 καὶ τοὺς ἔσταλαπάτησε πέζουρα καὶ καββάλα.

Μὰ μὲς ὅτ' ὀσαλαπάτημα ὁ Φασουλῆς ὁ χαῖνος,
 ὁ Σειληνός, ὁ Κόβαλος, ὁ Σάτυρος, ὁ Φαῖνος,
 χωρὶς ἐλόγγυμα σπαθῆ καὶ κρήνη νὰ τρομάξη
 ἀφθῶς ὅτ' ὀπρωθυπουργοῦ ἰστέριετο τὰμᾶξ,
 καθὼς ὅτ' ὀφᾳ ἀξίνεοιστη γυρῆ ἡ πεταλοῦδα,
 καὶ τὰ μεγάλα τοῦ ταῦτᾳ σφουρίων ἔτραγετο :

« Μαμᾶ ταιτοῖ λουκανίκο,
 μαχαίρι μωρομάνικο,
 καθὲ χαρτί σου φροκάλο
 κὶ ἡ ἀπαρτία κόκκαλο.»

Καὶ καμψόσας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Αὐτὸς ὁ Αἰδωνόπουλος κὶ ἔφτασε ἀθῶνιζαι,
 μ' ἔκπεινα τὸ κοστούμι τοῦ τὸν κόσμῳ δαμονίξει.
 Ἀπ' ἔξω στέκου ἀφουνο καὶ χᾶσκου οἱ διαβάται
 καὶ βρίζεται ὅτ' ἡ σάλας τοῦ δ.τι καθένος θέλει,
 φανίλας, κἀτσας, φιλικὰ, ποκῆμια, γροβῆται,
 καὶ ὀδύρα μεταξὺ γιὰ νηστεγῆδων σκῆλη,
 καὶ κλόουρος καὶ κατάπληξις καὶ ἄμβος καὶ καὶ καί...
 γιὰτὶ σου, κῆρ Ἀιδωνόπουλε, τεχνίτη κλασική.